

Gök Şarkısı

ABI ELPHINSTONE

Çeviren: Erdem Bostan

Giriş

En yüce kâşiflerin bile ayak basmadığı ve en güvenilir haritaların bile göstermediği bir yerde, Erkenwald isminde bir krallık vardı.

Burada yaz geceleri güneş ışıltısını sürdürür, kuzeyin buzullarında parıldar ve batıdaki karla kaplı Sonsuz Dağların sarp kayaları arasından süzülürdü. Ama uzun ve soğuk kış günlerinde güneş hiç doğmazdı. Geceler uzadıkça uzar, öyle derin bir karanlık çökerdi ki insan kendi ellerini kaldırırsa onları bile göremezdi.

Bu kadar kuzeyde olunca yıldızlar dahi beklendiği gibi hareket etmezdi. Ve belki de bu iyi bir şeydi çünkü eğer Ursa Minor birkaç kuralı ihlal etmese anlatacak bir hikâyemiz olmazdı...

Bazıları bu takımyıldıza Küçük Ayı da der. Ama eğer astronomlar gerçeği bilseydi –işin özünü görebilselerdi– belki de ona başka bir isim verirlerdi. Çünkü bu yedi yıldız aslında gök tanrılarıydı. Yıldız tozundan oluşan kudretli devlerdi onlar. Ve bunlardan en parlak olan Kuzey Yıldızı, Erkenwald'a hayat üfleyen ilk yıldızdı.

Öyle bir güce sahipti ki yalnızca efsanevi buz sûruna üflemesiyle kilometrelerce aşağıdaki buz kütleleri

şekil değiştirmeye başladı. Dağlar, ormanlar, buz dağları oluştu. Sonra hayvanlar geldi. Kutup ayıları gezmeye, okyanuslarda balinalar yüzmeye, ağaçların arasında kurtlar yürümeye başladı. Buz sûrunun melodisi nihayet insanları yarattı. Şekil şekil, boy boy, renk renk adamlar ve kadınlar dört bir yana dağıldı.

Yıllar geçtikçe bu adam ve kadınlar üç farklı kabile meydana getirdi: Kürk Kabilesi ren geyiği postlarından çadırlar yapıp krallığın güneyindeki bir ormana yerleşti. Tüy Kabilesi batıdaki Sonsuz Dağlarda mağaralara yerleşti ve Fildişi Kabilesi kuzey kıyısında bulunan tepelele buzdan kulübeler yaptı. Her kabilenin kendine özgü inançları ve gelenekleri vardı ama birbirleriyle uyum içinde yaşar, her karşılaştıklarında yemeklerini paylaşır, hava soğuduğunda birbirlerine barınak sağlarlardı.

Sihrin kullanıldıktan sonra uzun süre kalıntılar bırakma huyu olduğundan, buz sûrunun gücü de Erkenwald'un üzerinde dolaşmaya devam etti ve zaman geçtikçe insanlar bu gücü kullanmayı öğrendiler. Ay ışığından hamaklar ördüler ve bu sayede olağanüstü rüyalar gördüler. Güneş ışınlarını fenerlere hapsedip kış boyunca aydınlandılar. Değerli taşların içinde rüzgâr depolayıp fırtınalı denizlerde gemilerini güvenle yüzdürdüler. Ve bu insanlar ne zaman kuzey ışıklarını görseler her şeyin yolunda olduğunu bilirlerdi. Çünkü gökte renklerin dalgalanması, gök tanrılarının dans ettiğinin işaretiydi ve bu da her şeyin yolunda gittiği anlamına geliyordu.

Ama karanlık her krallığa gelebilirdi ve bir gün Erkenwald'a da geldi.

En küçük gök tanrısı, Kuzey Yıldızı'nın gücünü kıskandı ve Erkenwald'ı kendisi yönetmek istedi. Bir kış gecesi takımyıldızdan çıkıp Dünya'ya indi. Kuzey Yıldızı hızlı davrandı ve fırsat vermeden onu bir buzulun içine hapsetti. Ama o gün gök tanrıları dans etmeyi bıraktılar çünkü biliyorlardı ki düşmüş yıldızın buzun ardındaki fısıltılarını birilerinin duyması an meselesiydi.

Ve çok geçmeden biri o fısıltıları duydu.

Bir gece Fildişi Kabilesi'nin şamanı Slither buzulun cazibesine kapıldı ve içindeki sesin ona karanlık güçler vadettiğini duydu. Yapması gereken tek şey kabile şefini öldürmek ve Erkenwald'un sihrini kullanarak bu işi Tüy Kabilesi ile Kürk Kabilesi birlikte planlamış gibi göstermekti.

Bu sözler yalnızca bir fısıltıdan ibaretti ama Slither'ın kalbine işledi ve şaman bu fısıltılara inanarak Fildişi Kabilesi'nin şefini uykusunda büyüdü bir bıçakla öldürdü. Kısa bir süre sonra kabileler arası güvensizlik ve nefret tohumları ekildi, Erkenwald'un sihrine olan güven yıkıldı. İşte o zaman Slither deriden yapılmış kayığa bindi ve sarp kayalıkların arasından o buzula doğru kürek çekti.

Ses hâlâ oradaydı ama artık daha gür çıkıyordu. Sanki kabileler arasındaki nefret onu beslemişti. Slither artık buzun içinde bir kadın vücudu olduğunu

görebiliyordu. Kadın uzun ve inceydi. Teni pamuk gibi beyaz, dudakları soğuk ve solgun bir maviydi. Göz kapakları buz tutmuştu, kar tanelerinden oluşan tacının altında rengi gümüşe çalan saçları, elinde ise kara buzdan parlak bir asa vardı. Slither, Buz Kraliçesi'ne elini uzattı. O elle daha önce korkunç şeyler yapmıştı, bu yüzden eli buzu eritti. Kadın buzulun içinden çıkarak deri kayığa bindi.

Kadın asasını kaldırdı ve o anda bir gök gürültüsü duyuldu. Fildişi Kabilesi'nin tüm erkekleri, kadınları ve çocukları artık Buz Kraliçesi'nin tutsağıydı. Buz kulübelerinden çıktılar. Buz Kraliçesi'nin elindeki asayı içinde hapis kaldığı buzula doğrultmasını izlediler. Buzuldan devasa bir parça kopup suya düştü ama sürüklenip gitmedi. Buz Kraliçesi asasını salladı ve suya düşen parçayla buzul arasında bir köprü oluştu. Sonra kulak tırmalayan sesler duyuldu ve buzulun üzerinde kubbeler, kuleler oluşmaya başladı. Kısa bir süre sonra, tamamen buzdan oyulmuş bir kale tüm ihtişamıyla karşılarında duruyordu.

Kışdışı Sarayı böyle doğdu ve Buz Kraliçesi'nin saltanatı böyle başladı. Ve kraliçe, sadakatinin mükâfatı olarak Slither'a Fildişi Kabilesi'nin liderliğini bahşetti. Ona en karanlık büyüleri kullanmayı öğretti.

Bahar geldi, sonra da yaz... Fildişi Kabilesi her sabah buzdan kulübelerini terk edip köprüden geçerek Kışdışı Sarayı'na yürüyor, Kürk ve Tüy Kabileleri her

sabah bu manzarayla karşılaşıyordu. Bir savaş yaklaşıyordu –Kürk ve Tüy Kabileleri mızrakların bilendiğini, kalkanlara vuran çekiç seslerini duyabiliyordu– ve Buz Kraliçesi'nin bütün kabileleri kontrolü altına almasından korkarak Kışdışi Sarayı'na bir saldırı düzenlediler.

Ama inandığınız bir şey uğruna savaşmak için cesarete ihtiyaç duyduğunuz kadar güvene de ihtiyaç duyarsınız; o gün Kürk ve Tüy Kabileleri arasında güven yoktu. Erkenwald'un sihrine de inançları kalmamıştı. En yetenekli savaşçıları bile Slither'in Fildişi savaşçılarına karşı koyamıyordu. Onlar kara buzdan mızraklar, gölge kalkanlar kullanıyorlardı. Kısa süre sonra Kürk ve Tüy Kabilelerinin tüm erkek ve kadınları sarayın kulelerine hapsedildi. Slither'in savaşçıları bir de çocuk ele geçirmişti –savaşa katılmasına izin verilen tek çocuktu bu– çünkü bu çocuk gök tanrılarının işaretini taşıyordu. Buz Kraliçesi gökten indiği günden beri bu çocuğu arıyordu.

Diğer çocuklar Buz Kraliçesi'ne yakalanmadı ve Slither'in savaşçıları ertesi kışa kadar ormanı altüst etmelerine rağmen onların izini bulamadılar. Erkenwald fısıltılardan ibaret bir yere dönüştü. Ama düşmüş bir yıldız dünyada ancak bir sonraki gece yarısı güneşi doğana kadar sihrini koruyabilirdi. Bu yüzden Buz Kraliçesi ölümsüzlüğe ulaşmanın bir yolunu aramaya başladı.

Kilit noktanın insan sesi olduğunu keşfetti. Bir sonraki gece yarısı güneşi doğana kadar Erkenwald'daki

tüm erkeklerin, kadınların ve çocukların sesini emerse muhtaç olduğu sonsuz hayata kavuşabileceğini keşfetti. Kışın ortasına vardıklarında Kışdışı'ndan yeni bir ses yükseldi: Buz sarkıtlarından yapılmış borulu bir orgun melodisinin üzerine Buz Kraliçesi'nin tutsaklarından emdiği sesler marş söylüyordu.

Marş, çocukları saklandıkları yerden çıkmaya çağırıyordu. Çocuklar marşı söyleyen seslerin anne ve babalarına ait olduğunu duyabiliyordu. Onlara kavuşmayı çok istiyorlardı ama çoğu bu hatayı yapmayacak kadar akıllıydı. Çalıntı seslerin bir tuzak olduğunu fark ettiler ve Buz Kraliçesi'ni yenip ailelerini kurtaracak bir plan yapana kadar saklanmaya ant içtiler.

Ama bazı insanlar saklanmayı pek beceremez. Kendilerine hâkim olamazlar, kanları deli akar ve kafalarında çoğu zaman çılgınca fikirler dolaşır. Hikâyemiz bu özelliklere sahip iki çocuğu anlatıyor. Kimileri kahramanlarımızın alışılmışın dışında olduğunu düşünebilir ama maceraların kimin başından geçeceğini seçemezsiniz. En beklemediğiniz anda gelirler ve şaşırtıcı bir hızla yaşanır. Macera bir kez pençesini geçirdiğinde, onu engellemek için yapılacak pek bir şey yoktur.

Özellikle de işin içinde sihir varsa...

Birinci Bölüm

Eska

Eska dizlerini çenesinin altına çekmiş halde müzik kutusunun içindeki kaidede oturuyordu. Müzik kutusunun gümüş tabanının üzerinde camdan bir kubbe vardı. Çıplak ayaklarıyla ve elbisesiyle Eska'yı mekanik bir balerinle karıştırmak isten bile değildi. Ama Eska mekanik bir figür değildi. Gözleri sürekli etrafı kolaçan eden ve Buz Kraliçesi yanına her yaklaştığında kalbi küt küt atan on iki yaşında bir kız çocuğuydu o.

Eska gözlerini kapattı ve ayak parmaklarını kıpırdatmaya çalıştı. Beceremedi. Eğilmeye ve boynunu sağa sola çevirmeye çalıştı. Yine yapamadı. Sanki kafasında çemberler varmış gibi görünen bukleli kızıl saçları bile hareketsizdi. Ama yine de her sabah hareket etmeyi deniyordu. Belki bir mucize olmuştur da Buz Kraliçesi'nin tutsaklık büyüsü bozulmuştur diye... Bozulmuyordu ama. Bir saniyeliğine bile bozulmuyordu. Bu müzik kutusu aylardır Eska'nın zindanı olmuştu ve Kışdışi Sarayı'nın kubbeli salonunda karşılaştığı

korkunç olaylara ancak kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak tepki verebiliyordu.

Önündeki buz kemerlerin arasından kubbenin dışına dikti gözlerini. Ufukta son altı aydır ilk kez güneş doğuyordu. Donmuş nehirler parlıyor, karlar ısıldıyordu. Buz parçalarıyla dolu olan deniz göz kamaştırıcı bir yapboza benziyordu. “*Mart ayının ortalarında olmalıyız,*” diye düşündü Eska. Işığın krallığa geri dönüşü bu aylara denk gelirdi, Fildişi muhafızlarının bunu konuştuğunu duymuştu.

Müzik kutusunun içinde, bedeni Buz Kraliçesi’nin büyüyle kilitlenmiş halde uyandığı ilk günü düşününce göğsü sıkıştı. O dönemde gece yarısı güneşi uzun süre parlamış ve Eska onu iki ay boyunca izlemişti, ta ki karanlık geri gelene kadar. Eska yutkundu. Şimdi ışık geri dönüyordu. Demek ki dokuz aydır Buz Kraliçesi’nin tutsağıydı ama daha da korkutucu olanı Kışdışi’nden önceki hayatına dair tek bir şey bile hatırlamamasıydı. Bir zamanlar hayatında başka bir şeyler de olmalıydı –bir yuva, bir aile, belki arkadaşlar– çünkü Buz Kraliçesi’nin her sabah mırıldandığı büyüde ondan *çalıntı çocuk* diye söz ediliyordu. Ama nereden çalınmıştı? Kimden çalınmıştı? Her şey korkunç bir boşluktan ibaretti. Çünkü Buz Kraliçesi yalnızca insanları ve sesleri çalmıyordu, işine yarayacaksa anıları da çalıyordu.

Ayak seslerini duyunca Eska düşüncelerinden sıyrıldı ve çok tanıdık bir sahneyi yan gözle izlemeye ko-

yuldu. Buz Kraliçesi buz sarkıtlarından yapılmış olan ve salonun tam ortasında duran borulu orgun başında hareketsiz şekilde oturuyordu. Ellerini tuşlara koydu. Eski biraz sonra ne olacağını biliyordu çünkü her sabah aynı şey oluyordu.

Notalar sarayda yankılanmaya başladı, karla kaplı merdivenlerden sarayın kubbelerini çevreleyen kulelere süzüldü ve kilometrelerce uzunluktaki donmuş diyarlara yayıldı. Görkemli bir ezgiydi, uzaklardaki bir buzulun gıcırdamasına benziyordu. Eski müziğin ritmiyle irkildi. Buz Kraliçesi çalıntı seslerle beslenmeye hazırlanıyordu.

Salonu çevreleyen gümüş ağaçlardan bir ezgi duyuldu. Ağaçların dallarında yüzlerce cam biblo asılıydı. Her biblodan altın renkli bir parlaklık yayılıyordu. Ezgi bunlardan geliyordu çünkü her biblonun içinde bir insanın sesi vardı. Müziğin sesi arttıkça biblolar parıltıydı, Kürk ve Tüy Kabileleri halkının sesleri orgun ritmik müziğine eşlik etti.

Biblolardan birinin içindeki altın ışıltı Buz Kraliçesi'nin ağzına doğru süzüldü ve o soğuk, beyaz boğazından içeri girdi. Buz Kraliçesi yutkunurken müziğin sesi yükseldi ve kraliçe bir kahkaha patlattı.

“Ölümsüzlüğe bir ses daha yaklaştım!”

Tırnaklarıyla tuşları şöyle bir taradı. Müzik sustu, sesler sustu ve bibloların ışığı söndü. Buz Kraliçesi esasını alıp kemerlere doğru yürüdü. Süslü cübbesi hışırdıyordu.

Kraliçe müzik kutusunun önünde diz   k p kutuya bir anahtar soktuğunda Eska'nın midesi kasıldı. Kraliçe büyülü sözleri mırıldanmaya başladı. Sesi keskin ve kulak tırmalayıcıydı:

*“Sola doğru üç tur ve yarım tur da sağa
Zifiri gece gibi kara bir anahtarla
Sihir uyanır ve uzuvlar çözülür sonra
 alıntı  ocuk artık kontrolüm altında”*

Buz Kraliçesi anahtarı üç kere sağa, yarım dönüş de sola çevirince müzik başladı. Ağaçlardan gelen ezgiden farklıydı bu. Daha yumuşak, neredeyse büyülü bir sestti. Sanki k     k ziller  alıyor ya da düzinelerce yıldız Dünya'ya düşüyordu.

Ve Eska bu sesi duyunca bedeninin hareketlendiğini hissetti.  nce başı kalktı, sonra elleri aşağı düştü ve bacakları doğruldu. Artık ayaktaydı. Laneti kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama artık topuklarının üzerine kalkmış, kolları açılmıştı. Kraliçe cam kubbeye  fleyince kubbe yok oldu. Kaide dönerken Eska da titrek bacaklarıyla dans etmeye başladı.

Buz Kraliçesi asasının üzerindeki küreyi çevirerek Eska'ya doğru uzattı. “Sesin gök tanrıları tarafından lanetlendi  ocuk. Ama seni bundan kurtarabilirim,” dedi küreyi Eska'nın ağzına doğru yaklaştırarak. “Konuş şimdi, bırak kelimelerin küreme aksın, böylece sen de bu yükü daha fazla taşımak zorunda kalmazsın.”